28/07/2020

Η ομιλία στην εορτή του Αγίου Αθηναγόρου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως

Την ομιλία κατά την ημέρα της εορτής του Αγίου Αθηναγόρου του Απολογητού, Παρασκευή 24 Ιουλίου 2020, εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Ιωαννίκιος Γιαννόπουλος, Ιεροκήρυκας της Ι.Μ. Ιλίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΟΥ

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας κ.κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ,
Σεβασμιώτατοι & Θεοφιλέστατοι, ἅγιοι ἀρχιερεῖς,
Πανοσιολογιώτατοι, Ἅγιοι Πρωτοσύγκελλοι,
Πανοσιολογιώτατοι & Αἰδεσιμολογιώτατοι Πατέρες καὶ Εὐλαβέστατοι Ἱεροδιάκονοι,
Ἐντιμώτατοι ἄρχοντες,
Φιλόχριστε λαέ τοῦ Θεοῦ,

1. Περί τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου.

Ὅπως εἶναι γνωστό ὁ Ἅγιος Ἀθηναγόρας ὁ Ἀθηναῖος εἶναι ἕνας ἀπό τοὺς σπουδαιότερους ἀπολογητές καὶ ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος.
Σύγχρονος τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ ἀπολογητοῦ.
Ἔζησε τὴν ἐποχή τῶν αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τοῦ υἱοῦ του Κομμόδου.
Ὑπῆρξε φιλόσοφος, ποὺ μεταστράφηκε στὸ χριστιανισμό, διατηρώντας τὴν φιλοσοφικὴ του τήβεννο.
Μαθητής του, ἦταν ὁ ἐφάμιλλός του ἐκκλησιαστικός συγγραφέας ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς.
Τὰ ἀπολογητικά του συγγράμματα, ποὺ διασώθηκαν εἶναι δύο: «πρεσβεία περὶ χριστιανῶν», καὶ «περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν».
Διακρίνονται γιὰ τὴ λογοτεχνικὴ τους κομψότητα καὶ τὴν νηφάλια ἀπολογητικὴ προσέγγιση πρὸς τὸν ἐθνικό κόσμο.

2. Θεολογία τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου.

Στὴ θεολογία τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου κυριαρχεῖ ἡ μονοθεΐα.
Ὁ Θεός -σύμφωνα μὲ τὰ κείμενά του- εἶναι ἑνιαῖος καὶ ἀγέννητος, ἀνώνυμος καὶ ἀΐδιος, ἀόρατος καὶ ἀπαθής.
Μὲ τὴ φιλοσοφική του δεινότητα ἀποδεικνύει τὴν ἀδιάρρηκτη ἑνότητα τοῦ ΕΝΟΣ, ἀλλὰ Τριαδικοῦ Θεοῦ.
Ἐνστερνίζεται τὸ ἁγιογραφικό: «ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί » καὶ συμφωνεῖ μὲ τὴν ἄποψη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅτι «ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν» (=ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἀγαπᾶ δὲ γνώρισε τὸ Θεό).
Κινούμενος ἀπό ἀγάπη πρὸς τὴν Ἀλήθεια, δηλαδή ἀπό ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, μὲ παρρησία καὶ ἰσχυρή ἐπιχειρηματολογία ὑπερασπίζεται τὴ χριστιανική πίστη μπροστά στὸν αὐτοκράτορα.
Κινεῖται φιλοσοφικὰ γιὰ νὰ μεταπηδήσει στὴν θεολογία τῆς πίστεως γενόμενος κατά τὸν Παῦλο: «τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ’ ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσῃ ἀνόμους…» καὶ …«τοῖς πᾶσι γέγονε τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ ».

3. Πέντε μηνύματα ἀγάπης ἀπό τὸ ἔργο του.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ παραθέσουμε 5 σύντομα μηνύματα γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀγάπης, ὅπως θὰ τὰ ἐκφωνοῦσε ὁ ἅγιος Ἀθηναγόρας στὴ σύγχρονη ἐποχή:

Ι. Ὁ τρόπος, πού ὑπάρχει ἡ Θεία Πραγματικότητα εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ὁ Θεὸς, γράφει ὁ ἅγιος Ἀθηναγόρας, δὲν εἶναι μόνο μία μονάδα, ἀλλὰ μία ἕνωση,

ὄχι μόνο ἑνότητα, ἀλλὰ καὶ κοινότητα.
Δὲν εἶναι ἕνα πρόσωπο μόνο του, ποὺ ἀγαπάει μόνο τὸν ἑαυτό του, δὲν εἶναι μία μονάδα, ποὺ αὐτοπεριέχεται ἤ «ὁ Ἕνας».
Εἶναι ἑνότητα τριῶν: τρία ἴσα πρόσωπα, ποὺ τὸ καθένα κατοικεῖ μέσα στὰ ἄλλα δύο, μὲ τὴ δύναμη τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης.
Γιὰ τὴν Ἁγία Τριάδα ἰσχύει, τὸ «amo ergo sum», ποὺ σημαίνει «ἀγαπῶ, γι΄ αὐτό ὑπάρχω ».
Ὁ τρόπος, λοιπόν ὑπάρξεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη.
Γι΄ αὐτό τὸ λόγο, ὑπογραμμίζει ὁ Ἅγιος, ὅτι: «ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ μείνουν στὴν ἀγάπη, ἐπειδή διαλύονται ἀπό τὸ μῖσος, δὲν εἶναι δυνατό νὰ ὀνομαστοῦν θεοί» καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι «τὸ ἀρχικό καὶ κύριο» χαρακτηριστικό αὐτοῦ, ποὺ εἶναι πάνω ἀπό ὅλους καὶ ὅλα, δηλαδή τοῦ Θεοῦ.

II. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο, ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ Θεό καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζεται ἀπό τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ Δημιουργία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνο μία πράξη τῆς ἐλεύθερης θελήσεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ κυρίως εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἐλεύθερης ἀγάπης Του.
Τὸ νά ἀγαπᾶς σημαίνει νὰ μοιράζεσαι.
Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ κάνει τὸ Θεό νὰ βγαίνει ἀπό τὸν ἑαυτό Του καὶ νὰ δημιουργεῖ πράγματα διαφορετικά ἀπό τὸν ἴδιο.
Ἡ ὑπακοή τῶν Πρωτοπλάστων στὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ «νὰ μὴν φᾶνε ἀπό τὸν καρπό τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ» θὰ φανέρωνε τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης τους, ἡ ὁποία θὰ τοὺς γνώριζε ἐμπειρικά τὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ.
Ἀντίθετα οἱ Πρωτόπλαστοι παρακινήθηκαν ἀπό τὴ φιλοδοξία -νὰ γίνουν θεοί, μὲ ἀλλότριο τρόπο, ἀπό μόνοι τους- καὶ ὄχι ἀπό τὴν ἀγάπη.
Ἔτσι παρήκουσαν τὴν ἐντολή καὶ ἔχασαν τὸν Παράδεισο.
Μετά τὴν πτώση τοῦ Ἀδάμ, ὁ Θεός παρεμβαίνει στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία καὶ φανερώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ γιὰ νὰ γνωρίσει στὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἀγάπη Του, τὸν ἑαυτό Του καὶ τὸν τρόπο ὑπάρξεώς Του.
«Αὐτό εἶναι τὸ χαρακτηριστικό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ· ὄχι ὅτι ἐμεῖς τὸν ἀγαπήσαμε, ἀλλὰ ὅτι αὐτός μᾶς ἀγάπησε καὶ ἔστειλε τὸν Υἱό Του, τὸν Μονογενή, ποὺ θυσιάστηκε γιὰ τὴ σωτηρία μας », γράφει ὁ Εὐαγγελιστής τῆς Ἀγάπης.
Ὁ Θεός -κατά τὸν Γνόφο Ἀγνωσίας- θὰ μποροῦσε νὰ γίνει ἀντικείμενο ἀγάπης, ἀλλὰ ὄχι ἀντικείμενο σκέψης.
Μὲ τὴν ἀγάπη μπορεῖ νὰ τὸν συλλάβουμε καὶ νὰ τὸν κρατήσουμε, ἀλλά οὐδέποτε μὲ τὴ σκέψη.
Ὁ ὅλος Θεός, ὡς οὐσία, εἶναι ἀπρόσιτος, ἀλλά ὁ ὅλος Θεός ἐξωτερικεύοντας τὴν ἀγάπη Του, ἔχει γίνει προσιτός στὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς Θεῖες Ἐνέργειές Του.
Συνεπῶς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίζουμε καὶ προσεγγίζουμε τὴ Θεότητα εἶναι ἡ

Ἀγάπη.

ΙΙΙ. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίζουμε τὸν συνάνθρωπό μας εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ἡ ἀγάπη ἐκδηλώνεται καὶ ἐκφράζεται, ὅταν ἡ μία ἀνθρώπινη ὕπαρξη ἔρχεται σὲ συνάντηση μὲ τὴν ἄλλη.
Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεω ἐλέγχει ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα ὡς πρός τὴν ἀγαπητική διάθεση πρὸς τὸν ἐλάχιστο ἀδελφό, τὸν περιφρονημένο, ποὺ ὅμως φέρει μέσα του, τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης.
Τὸ αἴτημα τοῦ Κριτοῦ γιὰ τὴν ἀνταπόκριση τοῦ κάθε ἀνθρώπου στὴν πείνα, τὴ δίψα, τὴ γυμνότητα, τὴν ξενιτεία, τὴν φυλακή καὶ τὴν ἀσθένεια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἀγάπης, ποὺ εἶναι ὁ Θεός καὶ ποὺ τὴν ζητᾶ ὁ Θεός ἀπό τὸ δημιούργημά Του.
Τὸ νὰ γνωρίσει κάποιος ἕνα πρόσωπο εἶναι κάτι πολύ περισσότερο ἀπό τὸ νὰ γνωρίζει γεγονότα σχετικά μὲ αὐτό τὸ πρόσωπο.
Γνωρίζω ἕνα πρόσωπο οὐσιαστικά σημαίνει ἀγαπῶ αὐτό τὸ πρόσωπο.

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἀληθινὴ γνώση τῶν ἄλλων προσώπων χωρίς νὰ ὑπάρχει ἀμοιβαία ἀγάπη.
Δέ μποροῦμε νὰ ἔχουμε καμία ρεαλιστική γνώση ἐκείνων, ποὺ μισοῦμε.
Ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Ἀθηναγόρας στὸ «πρεσβεία περί Χριστιανῶν », φέροντας ὡς ἐπιχείρημα στὴν ἀπολογητικὴ του, τὴν συμπεριφορά τῶν χριστιανῶν: ... νὰ ποιοί εἶναι οἱ λόγοι μὲ τοὺς ὁποίους πολιτεύεται κάποιος χριστιανικά: «Σᾶς λέγω, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν διωκτῶν σας, γιὰ νὰ γίνετε υἱοὶ τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει τὸν ἥλιό Του καὶ γιὰ τοὺς πονηροὺς καὶ γιὰ τοὺς ἀγαθούς, καὶ στέλνει τὴ βροχή καὶ γιὰ τοὺς δικαίους καὶ γιὰ τοὺς ἀδίκους».

Καὶ συνεχίζει: «οἱ ἀληθινοί χριστιανοί εἶναι τόσο καθαροί ψυχικά, ὥστε ἀντί νὰ μισοῦν τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀγαποῦν καὶ ἀντί -ὅπως συνηθίζεται- νὰ ὑβρίζουν ἐκείνους, ποὺ τοὺς λοιδωροῦν, τοὺς εὐλογοῦν καὶ προσεύχονται γιὰ ὅσους ἐπιβουλεύονται τὴ ζωή τους...
...Ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, τόσο οἱ ἀγράμματοι, ὅσο καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴ χειρωνακτική ἐργασία καὶ οἱ ἀμαθεῖς ἡλικιωμένες γυναίκες, χωρίς νὰ εἶναι ἐπιτήδειοι στὸ λόγο ἐν τούτοις ἐπιδεικνύουν πράξεις ἀγαθές, ... ἀγαπώντας τὸν πλησίον τους, ὅπως τὸν ἑαυτό τους».
Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, τὸ δρόμο τῆς Σταυρικῆς ἀγάπης ἔδειξε γιὰ νὰ τὸν συναντήσουμε.
Νὰ λοιπόν, ποὺ ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μέθοδος γνωριμίας μὲ τὸν συνάνθρωπο μας.

IV. Τὸ φρόνημα τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἰσχυρίζεται στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, πώς οἱ χριστιανοί μεταξύ τους πρέπει νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο φρόνημα κατὰ Χριστόν Ἰησοῦν.
Ποιό εἶναι τὸ φρόνημα τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ;
Εἶναι τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης.

Τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθινῆς καὶ ὑγιοῦς ἀγάπης εἶναι τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα. Αὐτό ποὺ κάνει τὴν Ὀρθοδοξία μας νὰ ξεχωρίζει καὶ νὰ παραμένει αὐθεντικὴ καὶ ἀναλλοίωτη στὴν πορεία τοῦ ἱστορικοῦ γίγνεσθαι.
Εἶναι ὁ χαρακτήρας καὶ τὸ γνώρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, τῶν σωζομένων, κατὰ τὸν Ἰωάννη τὸν Εὐαγγελιστή καὶ τὸν Ἀθηναγόρα.
Αὐτό τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης τῶν πιστῶν χριστιανῶν ἔβλεπαν οἱ εἰδωλολάτρες τὰ πρωτοχριστιανικά χρόνια, τοὺς θαύμαζαν καὶ ἔλεγαν: «Ἴδε, πῶς ἀγαπῶσιν ἀλλήλους!».

V. Ἡ Κ.Δ. ἐπισημαίνει τὴν ἀνυπέρβλητη ἀξία τῆς ἀγάπης:

Ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν (Α΄Πέτρου) – Καλύπτει δὲν διαπομπεύει, δὲν διασύρει, δὲν κατακρίνει.
Χωρὶς τῆς ἀγάπης ὅλες οἱ ἀρετὲς εἶναι μηδέν (Α΄ Κορ.).

Στὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό καὶ τὸν πλησῖον στηρίζονται ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆτες (Ματθ.).
Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου (Ρωμ.).
Μεγαλύτερη ἀρετή ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα (Α΄ Κορ.).
«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ».

4. Ἡ ἑορτή τοῦ Ἐπισκόπου μας.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθηναγόρου τοῦ Φιλοσόφου καὶ Ἀπολογητοῦ, σήμερα, μᾶς ἀνασύρει τὸ μεγάλο καὶ κορυφαῖο αὐτὸ θέμα τῆς ἀγάπης, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ μία γνήσια καὶ αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωή, ὅπως τὴν ἔζησαν καὶ ἐβίωσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.
Ἐκ παραλλήλου, ἔχουμε τὴν μεγάλη εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ ἔχουμε ἀνάμεσά μας τὸν Πνευματικὸ μας Πατέρα καὶ Ποιμενάρχη τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως κ.κ. Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος ἑορτάζη τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά του.

Εἶναι γεγονός, ὅτι στὴ δεκαετία 2010-2020 τῆς Θεοφιλοῦς Ποιμαντορίας του, ὁ

Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, ἔδειξε σὲ ἐμᾶς τοὺς στενούς συνεργάτες του, ἔργῳ καὶ λόγῳ τὶ σημαίνει νὰ ἀγαπᾶς πραγματικὰ χωρίς προϋποθέσεις καὶ χωρίς ὅρια.
Εὐγενής, βαθειὰ καλλιεργημένος καὶ διακριτικός, μὲ τὸν πατρικὸ καὶ παρηγορητικὸ του λόγο στηρίζει, ἐμπνέει καὶ οἰκοδομεῖ.
Κλῆρος καὶ λαὸς αἰσθανόμαστε, ὅτι εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, ποὺ συμπορεύεται μαζὶ μας, καὶ μὲ ἀγάπη καὶ ἀνεκτικότητα συγκαταβαίνει στὶς ὅποιες δυσκολίες μας.

5. Ἀπολογισμός δεκαετίας 2010-2020.
Ἵδρυση γραφείων.

Ἀνέλαβε τὴν νεοσυσταθεῖσα Ἱερὰ Μητρόπολη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως, τὸ 2010 σὲ μιά περίοδο ἀρχόμενης οἰκονομικῆς κρίσεως, χωρίς ἐπισκοπεῖο, χωρίς χώρους γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῶν βασικῶν γραφείων γιὰ τὴν διεκπεραίωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων ὑποθέσεων.
Μὲ ὑπομονή καὶ διακριτικότητα σύντομα βρέθηκε χῶρος γιὰ τὴν προσωρινή ἐγκατάσταση τῶν γραφείων καὶ παράλληλα ξεκίνησε ἡ διαδικασία σὲ συνεργασία μὲ τὸ Δῆμο Ἰλίου γιὰ τὴν ἐξεύρεση μονίμου χώρου γιὰ ἐπισκοπεῖο καὶ γραφεῖα. Μιά διαδικασία, ἡ ὁποία μέσα στὴν δεκαετία σχεδόν ὁλοκληρώθηκε καὶ ἀπομένει πλέον ἡ μετακίνηση στὰ νέα Μητροπολιτικά Γραφεῖα.

Φιλανθρωπικό ἔργο.

Κατά τὸν ἐνθρονιστήριο λόγο του, ὁ Σεβασμιώτατος ἔκανε μιὰ ἀντιπαραβολὴ τοῦ βραδύγλωσσου καὶ ἰσχνοῦ Μωϋσέως στὸν ὁποῖο ὁ Θεός ἀνέθεσε τὴν ἡγεσία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, μὲ τὸν ἴδιο καὶ τὸ ἀρχιερατικό ἔργο, ποὺ τοῦ ἀνέθετε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
Ἡ ἱστορία τῆς δεκαετοῦς ἀρχιερατείας, τὸν ἀνέδειξε ἱκανότατο οἰακοστρόφο τοῦ πηδαλίου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος.
Ἡ δύναμη τῆς ἄνευ ὁρίων ἀγάπης καὶ σπλαχνικότητας, τοῦ ἐπισκόπου, φάνηκε πρωτίστως στὸ πολυσχιδές ἀνθρωπιστικό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, ποὺ ἀναπτύχθηκε σὲ ὁλόκληρη τὴν Μητροπολιτική ἐπικράτεια, ἐν καιρῷ οἰκονομικῆς κρίσεως.

Ἵδρυση Ταμείων Ἐνοριακῆς Δράσεως, κοινωνικά μαγειρία. Ἀπό τὶς δύο μεγάλες ἑστίες τῶν ἐνοριακῶν δράσεων σὲ καθημερινή βάση προσφέρονται πάνω ἀπό 2000 συσσίτια στοὺς ἀπόρους. Παράλληλα γίνονται διανομές φαγητοῦ στὰ σπίτια, οἰκονομική στήριξη ἐνδεῶν οἰκογενειῶν. Λειτουργοῦν κοινωνικά φροντιστήρια, παντοπωλεῖα, βεστιάριο καὶ μπουτίκ ρούχων, ἰατρεῖα καὶ φαρμακεῖα. Αὐτά εἶναι μερικές πτυχές τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Θὰ θυμήσουμε ἀκόμα τὴν παροχή θέσεων ἐργασίας σὲ δεκάδες ἀνέργους, τὴ συμμετοχή σὲ ἐπισιτιστικά προγράμματα, τὶς συνεργασίες μὲ ἰδιωτικούς φορεῖς καὶ τὴν τοπική αὐτοδιοίκηση.

Ἔτσι ἡ Ἱερά Μητρόπολη Ἰλίου ἀπό νωρίς κατόρθωσε νὰ καταλάβει τὴν τρίτη θέση στὴ φιλανθρωπική δράση σὲ σχέση μὲ τὶς λοιπές Ἱ.Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐθελοντική διακονία ἀσθενῶν.
Πρωτοπόρο ὑπῆρξε στὰ δέκα αὐτά χρόνια τὸ ἔργο τῆς ἐθελοντικῆς διακονίας τῶν ὀγκολογικῶν ἀσθενῶν. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἔργο ποὺ συστηματικά ξεκίνησε μὲ τὸν μακαριστό πολυτάλαντο π. Θεοδόσιο Μανώλη, τὸν ὁποῖο ἐπέλεξε ὁ Σεβασμιώτατος. Ἡ διακονία ἀσθενῶν συνεχίζεται μέχρι σήμερα.
Ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἔπαψε νὰ ἐπισκέπτεται τὰ νοσηλευτικά ἱδρύματα τῆς περιοχῆς καὶ νὰ συναντᾶ τοὺς ἀρρώστους στὸ κρεββάτι τῆς ὀδύνης τους, ἀνταποκρινόμενος στὸ «ἀσθενής ἤμην καὶ ἐπεσκέψασθαί με».

Πρόγραμμα Ρομά.
Ρηξικέλευθο γιὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς μας ἦταν τὸ πρόγραμμα γιὰ τὶς δράσεις ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς οἰκογένειας Ρομά. Ἕνα σημαντικό πρόγραμμα, ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἔνταξη τῶν παιδιῶν Ρομά στὴν ἐκπαιδευτική καὶ μαθησιακή διαδικασία, τὸ ὁποῖο ἔλαβε διεθνή καὶ εὐρωπαϊκά βραβεῖα.

Νεότητα.

Ἀναδιοργάνωσε τὸν τομέα νεότητος μὲ τὴ λειτουργία κατασκηνώσεων ἀπό τὴν πρώτη χρονιά ἱδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, στὶς ὁποῖες συμμετεῖχαν πάνω ἀπό 2.000 παιδιά.
Σεμινάρια Ὑποψηφίων Κατηχητῶν, Κατηχητικές Συνάξεις, Φεστιβάλ καὶ Μεγάλες ἑορτές Νεολαίας, Διαγωνισμοί Τραγουδιοῦ καὶ Θεάτρου, Σχολές γονέων, τοπικὸς διαδικτυακός ραδιοφωνικός σταθμός συνετέλεσαν στὴν πνευματική στήριξη τῶν στελεχῶν τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου καὶ τῶν νέων τῶν ἐνοριῶν.

Ἐπιμόρφωση νέων κληρικῶν.

Οἱ χειροτονίες τῶν νέων κληρικῶν μας, οἱ ἱερατικές συνάξεις καὶ τὰ πολλαπλά προγράμματα ἐπιμόρφωσης Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν στελεχῶν σὲ συνεργασία μὲ τὸ Ἵδρυμα Ποιμαντικῆς ἐπιμόρφωσης τῆς Ἱ.Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου Προεδρεύει, ἔφεραν μιὰ ἀναζωογόνηση καὶ ἀνατροφοδότηση στὸ ποιμαντικό καὶ λειτουργικό ἔργο.

Ἄλλοι τομεῖς.

Θὰ προσθέσω ἐπιγραμματικά τὸ ἔργο τῆς ἀνακαίνισης καὶ ἀνέγερσης, τοῦ ἐγκαινιασμοῦ καὶ τῆς ἀναδιοργάνωσης Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν καὶ Προσκυνημάτων, ποὺ ἐπιτεύχθηκε ὅλο αὐτό τὸ χρονικό διάστημα, τὴν ἱκανότητά του νὰ ἐπιλέγει δίπλα του καταλλήλους καὶ ἀξίους συνεργάτες καὶ ἀκόμα, τὴν ἀγαστή συνεργασία μὲ τοὺς φορεῖς τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης.
Δὲν θὰ λησμονήσουμε τὶς κοινωνικές δράσεις, ποὺ ἀφοροῦν στὴν καταπολέμηση τῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας καὶ τοῦ trafficking, τὸ συντελούμενο ποιμαντικό καὶ λειτουργικό πνευματικό ἔργο στοὺς νέους τῶν φυλακῶν Αὐλῶνος καὶ στὰ στρατόπεδα τῆς μητροπολιτικῆς περιφέρειας.
Θὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν ἀναφορά στὴ δεκαετία θυμίζοντας τὴν ἔκδοση βιβλίων. Ἰδιαιτέρως ἀναφέρουμε τὴν ἔκδοση τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου μὲ τίτλο: «Θεέ μου, Θεέ μου...». Συνέδρια, ἡμερίδες, συνεντεύξεις, δράσεις γιὰ συμπαράσταση στοὺς Παλιννοστοῦντες καὶ Μετανάστες, ἐνεργός συμμετοχή στὰ Πανεπιστημιακά Ἱδρύματα Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, ὁμιλίες, παρουσιάσεις βιβλίων, προεδρεῖα καὶ συντονισμός τοῦ ἔργου τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ Εἰδικῶν Ποιμαντικῶν Θεμάτων καὶ καταστάσεων κ.ἄ.

Ἐπίλογος – εὐχές.

Αὐτό τὸ φρόνημα τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐπισκόπου συνέβαλλε στὴν ἔξοδο τοῦ καθενός ἀπό τοὺς συνεργάτες του ἀπό τὸν ἀτομικισμό καὶ στὴ στροφή πρὸς τὴν ἐποικοδομητικὴ συνεργασία καὶ τὴν προβολὴ τοῦ ἄλλου καὶ ὄχι τοῦ ἐγώ.
Ἀτενίζοντας λοιπόν σήμερα ὅλα αὐτό τὸ πλούσιο παρελθόν στρεφόμαστε πρὸς τὸν Σεπτό Ποιμενάρχη μας καὶ τοῦ εὐχόμαστε νὰ ἐξακολουθεῖ μὲ σθένος νὰ ἵσταται ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, νὰ μεταδίδη τὶς ἀτελεύτητες δωρεὲς τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος καὶ νὰ γνωρίζη στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς τὶς φωτεινὲς διαδρομὲς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος.

Σεβασμιώτατε,

Θέλουμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε, διότι ἡ σημερινὴ ἡμέρα μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ χρέος, ποὺ ἔχουμε ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία καὶ μᾶς δίδει τὴν δυνατότητα νὰ ἀνταποκρινώμαστε στὴν καθημερι-νὴ μας ζωή, ἀκολουθῶντας τὶς χριστιανικὲς ἐπιταγές καὶ νὰ γινώμαστε αὐθεντικοὶ καὶ γνήσιοι στὸ ἔργο τῆς ἀγάπης, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ δικὸ σας παράδειγμα.

Εἴησαν τὰ ἔτη Ὑμῶν ὡς πλεῖστα, χαριτόβρυτα καὶ εὐλογημένα, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Πάτρωνος ἡμῶν, τοῦ μύστου τῆς Θεογνωσίας, ἁγίου Ἀθηναγόρου τοῦ Ἀθηναίου, Ἀπολογητοῦ καὶ Φιλοσόφου. Ἀμήν.